

Đề bài

Được tắm trong cơn mưa rào đầu mùa hạ là một thú vui của tuổi thơ. Và có một lần khi về quê, em đã được thưởng thức thú vui đó. Hãy tả lại.

Bài làm

Cái nắng mùa hè thật gay gắt và khó chịu. Tất cả như đang ở trong cái nôi hơi kín hầm hập... hầm hập... Cây cối đứng rũ ra như sắp chết héo. Đàn gà nằm im dưới những bóng cây, chẳng buồn nô đùa như mọi khi. Thỉnh thoảng mới có một luồng gió thổi tới. Nhưng không phải là gió mát mà là gió nóng rát da rát thịt. Cái gió Lào của miền Trung. Bầu trời trong xanh không bóng một gợn mây và thăm thẳm đến vô cùng. Bọn trẻ chúng tôi ngồi trong nhà, quạt phành phạch, phành phạch. Nóng quá! Trời càng oi nồng, khó chịu. Đứa nào hình như cũng đang thèm thủng ước ao có một trận mưa rào mà tấm cho đã, cho thỏa thích.

Rồi cầu được ước thấy. Trong thoáng chốc mây đen từ đâu ùn ùn kéo đến. Sấm nổ đùng đùng. Những tia chớp xanh lóe lên, loảng ngoảng rạch ngang, rạch dọc như muốn xé toang vòm trời. Tất cả bỗng dừng tối sầm lại. Gió thổi mạnh, mang theo hơi nước từ biển lên mát rượi. Tiếng cành cây và vào nhau loac xoac. Tiếng gọi nhau í ới: “Cất quần áo chúng mày ơi! Mưa rồi!” Cả một dãy dài phơi toàn quần áo. Những bàn tay thoăn thoắt, thoăn thoắt... Có kịp không? Lộp độp... Những hạt mưa đầu tiên đã rơi xuống, cây lá trong vườn háo hức đưa những cánh tay đang rũ xuống vì khát ra hứng những giọt nước mưa để uống thật thỏa thích. Lũ gà còn cũng đã kịp chạy về chuồng, nấp sau đôi cánh xèo rộng của gà mẹ. Mấy cặp mắt tròn xoe, bóng loáng như nước, nhìn mưa có vẻ ngạc nhiên: “Chiếp! Chiếp! Khiếp thật! Khiếp thật!”. Chúng lạ lẫm cũng phải, mới chưa tròn tháng tuổi. Mà đã hai tháng nay trời hạn hán, chúng làm gì được chúng kiến một trận mưa lớn như thế này.

“Mưa! Mưa! Tấm mưa đi chúng mày ơi!”. Tiếng một thằng bé vang lên. Hình như là cu Nam thì phải. Rồi kế tiếp sau tiếng gọi ấy lan truyền từ nhà này sang nhà kia. Chẳng cần đợi lâu, chỉ nháy mắt nhau, từ các ngôi nhà trong xóm, lũ trẻ chúng tôi đã chạy túa ra đường. Đứa nào cũng reo vui, thích thú nhảy tâng tâng dưới mưa, chân tay múa tít. Mưa xối ào ào lên đầu, lên vai. Mặc! Chúng hò hét làm dậy cả một góc đường. Vì trời mưa to, gió lại mạnh nữa nên đứa nào cũng phải nói như hét vào tai thì mới nghe thấy. Bọn con trai đầu trần, chân đất kéo nhau ra bãi cỏ. Không hiểu đứa nào nhanh tay đã cầm theo được quả bóng. Thế là trận đấu bóng diễn ra dưới mưa. Lại hò. Lại hét. Không cần trọng tài. Không cần thủ môn. Mạnh đứa nào đứa ấy đá. Quả bóng tròn lăn khắp bãi. Nước mưa chảy chưa kịp, đọng lại từng vũng. Mỗi lần chạy qua là nước tóe lên, nào có hề gì! Thỉnh thoảng đang đá chạy mà tron quá, có đứa ngã oạch một cái khiến cả lũ cười vang. Mưa xối xả. Nước rờn rờn chảy từ đầu xuống mặt, xuống cằm, thấm vào da thịt. Mát quá! Sướng quá!

Đá bóng một lát đã thấm mệt, cả lũ kéo nhau rờn rần về làng. Nước đã đầy ăm ắp những thửa ruộng. Nước cũng đã đầy ăm ắp các ao hồ. Trận mưa lớn quá. Cây cối hả hê múa tít cành lá, tươi tỉnh hẳn lên. Chúng tôi nhảy

chồm chồm qua những vũng nước còn đọng trên mặt đường, đuổi theo những con nhái bén và lũ mối cánh. Mưa ngớt dần, rồi tạnh hẳn. Bầu trời trở nên quang đãng, trong xanh. Gió thổi nhẹ làm những hạt mưa đọng trên cành lá rung rinh, lấp loáng, lấp loáng. Chẳng ai bảo ai, từng đũa lần lượt tách khỏi đoàn để trở về nhà. Có mấy đũa đứng ngẩn tò te vì nuối tiếc. Mưa mùa hạ là thế, chợt đến rồi chợt đi, không hề báo trước. Đối với bọn trẻ chúng tôi, mưa chùng ấy vẫn còn chưa đủ. Giá như cơn mưa kéo dài thêm nữa thì thú vị biết bao. Bỗng nhiên, một đũa nào đó hét lên: “Ê! Chúng mày ơi! Đằng kia có mưa kia! Mưa! Mưa!”. Mấy cái đầu lộ ra. Tiếng cười nhộn nhạo vang khắp xóm. Rồi tất cả chạy ù về nhà. Con đường và những vũng nước mưa ngor ngẩn...

Được tắm dưới mưa quả là thú vị. Con mưa rào ấy đã qua lâu rồi mà tôi vẫn còn nhớ mãi. Ước sao có một lần được về quê, được cùng bọn trẻ làng đùa giỡn trong mưa.

Nguyễn Phương Thảo – Thành phố Vinh